

NYÍRI ÉVA:

Ácsok

Bújhattam mint béka a fűbe
Vagy futhattam bérceken át
Rángathattam a mult szövedékét
Úgy húz vissza mint lánc a kutyát.
Lám fűrészek ércfoga villog
A multból fénylőn rámvicsorog,
Lám ácsok pattannak elébem,
S barna kötényben, asztalosok.
Kik tintát tollat sose láttak,
Írnak nékem — a szó lepereg —
Gyárkéménnyel a párisi égre
Ákom bákomb füst levelet.

Tél volt akkor, a nép Budapesten
Ebként nyalta ezernyi sebét.
Krumplit lestünk, és puha kását,
Nedves szalmán ágy melegét.
És míg foltoztuk Budapestet,
Minket varrt eggyé az idő,
Bajtársak — rám múlnak az évek,
Óriásokként nyúltok elő.
S én gyermekként állok a régi
Ácsműhelyben, hol azelőtt
Hús fűrészpor illata érelt
Tökmag szökkent ablak előtt

Búcsú-füst a kemény levegőben,
Hogy dobhatnám el kezetek
Felvágátok télen a fámat,
S osztottátok fekhelyemet.

(Páris)

NYÍRI ÉVA:

Hirmondó

Hirmondója e földindulásnak.
Mit tanultál, mondd meg, ó te vak!
Tántorogtál e bomló világban,
Tárgyakhoz kötötted sorsodat.
Ki magadnak új hazát emeltél
A romokra, majd elnézheted,
Mint repülnek a szép háztetők
Vándorfelhőkként fejed felett,
Mert felmérik újra a világot.
S ott ahol ma még a tűz lobog,
Nemsokára mint kicsiny tojások
Hullnak szét a biztos otthonok.

Ó, én többet nem ütök tanyát
E világon. Ahová megyek
Mint palástot hordom vállamot
Azt a kis tenyérynyi meleget
Amellyel a ferde fák alatt
A kedvesem biztos nagy keze
Óvott a hidegtől. Este volt
Sűrű ködben sült a gesztenye.
Közel húzódnék, mint a macska, mely
Már tudja, hogy mit ér a védelem,
Amikor az otthonok falán
Meggondul a tompa félelem.

(Páris)

NYÍRI ÉVA:

Babszem

I.

Kik szájamba adtátok a szót
Mint meleg kalácsot, elfeledtem
Karotok lágy ívét körülöttem
S mit bámultam egykor, arcotok.
Szlankamenka, muskotály elérett,
Szétgurult a langyos fénykörökre,
Hol mezítláb jártam a gyepen
Elsímult a fűszál mindörökre
Talpamon legördült a homok.

S amikor a lány eső cibálta
Varkocsát a piszkos téli fáknak,
Lábújheovvre állva, mint a macska,
Nekivágtam a magyar határnak,
Elkerülve őket, Hova lettek?
Kiabálnék most már, de hiába.
A halottak úsznak a Dunában
A halottak engem elfeledtek.

II.

Ettem már kröveltet, articsókát
Borzas kagylóból hús citromot.
»Hagyma héjja« — így hívták a bort.
Megbocsájtották, hogy itt vagyok
Mint a csirke a meleg kosárban
Meghúzódhatnék. Az emberek
Elfelejtik távoli hazámat.
— Elfelejthetik — de mit tegyek,
Ha e súlyos szavak körülöttem
Szétperegnek, s mint a babszemek
Zongorázzák a konyha kövén:
Azt, ami már nem kell senkinek.

(Páris)